

Oskar 2021- poezie

Třetí ročník soutěže OSKAR byl vyhlášen v roce 2021. Téma: „Ach, ta moje fobie, ta mě jednou zabije!“ nebo, pokud někdo nemá zkušenosti s fobiemi, může to postavit na máních: „Ach, ta moje mánie, ta mě jednou zabije!“. Nějakou tu mánii má každý. Například grafomani (mrk, mrk 😊). Případně lze do díla zakomponovat mánie i fobie. Ať je větší sranda.

Obsah:

1.	JARMAREČNÍ PÍSEŇ O INSEKTOFOBIKOVI	2
2.	Mé lásce	4
3.	Óda na trypofobii	5
4.	Nesmí dojít	6
5.	Pan Yčida.....	7
6.	Grafomanův úděl	9
7.	Podobnost čistě náhodná	10
8.	Bipolární	11
9.	Prosím odpověz	12
10.	Arachné a strach	14
11.	Luna	16
12.	Příšera od vedle	17
13.	KAMÍNKY	19
14.	KDE JSTE?.....	20
15.	Elegie za dívčí duši.....	21

1. JARMAREČNÍ PÍSEŇ O INSEKTOFOBIKOVI

Pánové, dámy, i vy slečny,
znáte-li příběh ten skutečný?
O Skálovi, co mu hmyz každý
kvůli strachu byl cílem vraždy.

Pohádku Sedm jednou ranou
připomíná to, vskutku ano!
Leč děj je zde spíš hororový.
Poslouchejte, rád vám vše povím.

Skála měl problém odmalička,
protože píchla ho včelička.
Děsil ho hmyz! Jen na to nehleď:
nerozlišoval rod či čeled'.

Žihadla vosám trhal stále,
z žízaly dělal čtyři malé,
motýly týral, moc, ó běda!
Berišku spálil až do hněda.

Pak jednoho dne přišla změna,
Skála se praštil do temena,
od té doby už neměl páru,
zda bzučí pán, či roj komárů.

Když potom někdy vprostřed léta
ho navštívila stará teta
Mařáková a sestřenice,
myslel si, že to jsou štěnice.

Popadnul rychle svou sekeru,
sestřenka je hned na maděru.
Teta spěchala hledat si skrýš,
jenže vrah řval: „Mně neuletíš!“

Listonoš přijel a zděsil se,
Skála v něm poznal octomilce.
Pošťáka polil litrem lihu
a škrtnul sirkou v okamihu.

Konec však nebyl hmyzolu,
zemřel, kdo k Skálům strčil nohu.
Hajný se stal vši, když šel kolem,
Skála ho zabil érosolem.

V tlustém chlapovi od sousedů
viděl čmeláka s kapkou medu.
Páskem kol krku chytl chlápka
a chválil si: „Tot' mucholapka!“

Faráře kvůli jeho rouchu
považoval za Tse-Tse mouchu,
místo plácačky vzal kladivo,
Otec se právem bál o život.

Sedmou, poslední z těch obětí
bylo bohužel jedno z dětí.
Nad roklí řekl mu: „Sluníčko,
bude to nebe, či peklíčko?“

Komisař pro něj došel záhy,
Skála naň vrhl pohled vlahý:
„Snad nezasloužím pro pár mušek
šátek na oči, palbu z pušek?!“

Popravou skončil příběh dnešní,
pánové, dámy, i vy slečny.
Nechybí ani poučení:
chraň si hlavu, zvlášť na temeni!

2. Mé lásce

Divoce mi buší srdce, moji duši svírá hlad,
cítím jasně, že jsem určen, tebe milovat.
Jsi tak chladná, jsi tak hebká, rozrušeně polykám,
když rty svými zase se tě opatrně dotýkám
Ctím, jak mi tváře hoří, spaluje mne touha,
bez tebe mi, na mou věru, chvíle vždy je dlouhá.
Jsi má neřest, jsi můj hřích, bez tebe žít nejde,
když tě držím ve svých dlaních, hned mě smutek přejde.
Jak jsi krásná, to snad ani, nejde popsat slovy,
žádná báseň dokonale všechno nevypoví.
Poprvé, když jsem tě viděl, byl jsem ještě děcko,
už tehdy jsem ale věděl – budeš moje všecko.
Ať se školkou na výletě, nebo u Želivky,
nebylo nic krásnějšího, než tvé ladné křivky.
Vždy mě věrně provázela, skrz má školní léta,
vždy tu byla, dokonalá, ve všech koutech světa.
Ani pozděj když hlas dětský proměnil se v bas,
když na tvářích, dříve hladkých, vyrostl mi vlas,
ani tehdy neztratila ze své krásy nic.
A já proto miluji tě každou chvíli víc.
Kamarádi zrazují mne, však má láska k tobě,
slibuji ti, neuhasne, v žádné roční době.
Vášní planu ve dne v noci ba i v časech ranních,
šťasten jsem když tě mohu zase sevřít v dlaních.
Říkají mi: „Jednoho dne, budeš trpce litovat,
vzdej jí, chceš-li si, zdraví, život uchovat.
Najdi si ženu tichou a laskavou,
se kterou mohl bys posedět nad kávou.“
Marná snaha, nevzdám se tě, beztak dobře vím,
ženská věrnost vrtkavá je, zmizí jako dým.
Jedna láska v dále mizí, jiná začíná -
Kdo však nikdy nezradí mě? Vanilková zmrzlina!

3. Óda na trypofobii

Jsou to jen díry, konejšil jsi mě,
vážně nemáš čeho se bát.
Fakt nevím, co budeš dělat v zimě,
až budou všude ledy tát.

Jsou to jen d'oury, d'ubky a d'ůlky,
normální džuzny, najdeš je všude.
Kdybych se měl jak ty bát byť jen z půlky,
neměl bych ponětí, co se mnou bude.

Trochu to přeháníš, to je hysterie,
kterou nevím, jestli chci snášet dál.
Rodina pro tebe své póry skryje,
já bych bez make-upu s tebou rád spal.

Nedá se to léčit? Bylas u doktora?
Snad ti dá prášky a budu mít klid.
Že o mě nejde? Ty jsi fakt chorá!
To já tu s tvou fobií musím žít.

Má drahá, na tohle už nemám síly,
jsem z tebe a tvých děr opravdu down.
Jsi slaboch, ty nikdy nedojdeš k cíli.
Ježíši, ZACHRAŇ MĚ! Támhle jde KLAUN!

4. Nesmí dojít

Dělaj se bubliny
v láhvi PET.
Ze zbytku sodovky
zaplavujou svět.

Žízeň mi drásá hrdlo.
Musím tam nechat trošku.
Ale pít by mi bodlo.
Načínám novou flašku.

Vyhazuju do popelnice (žlutý)
láhev se zbytky.
Koukám do jámy dutý,
plním ji zvratky.

Když meju si hubu,
mejdla je čím dál míň.
Vezmu raděj trochu Puru,
toho mám plnou skříň.

Ve špajzu vidím místo,
co tam bylo? Kečup?
Objednávám tesco,
Dvacetkrát Heinz nákup...

Děsí mě prázdná nádoba,
marně hledám ve tmě.
došlo mi mé vlastní já...
Nejvíc prázdno je ve mně.

5. Pan Yčida

Pohřební kára jede na tři válce.
Začátek průvodu modrý dým halí.
S námahou vzhůru do kopce.
Slzami dusí se pozůstali.
Tak jen aby se neposrali.
Musím si udělat fotku.
Táhnem ho z lágru na samotku.

Prý mravenci vlezli mu do ucha,
Stela Mižďochová tiše pronese.
Asi ho zabila duševní porucha.
Nahý, docela nahý, běhal po lese!
Byl to maniak. Trpěl na deprese.
Taktně šeptá Natan Petrtýl:
Kolik se dožil? Kde že se narodil?

Josefína Tyambo, ona je doktorka:
Deprese? Smrtná euforie.
Prášky, chlast a motorka.
Blbá nálada nikoho nezabije.
To věděl každý, že hodně pije.
Adéla Zatřepálková, sestra jeho mámy:
Lidi! To jsou všechno jen fámy.

Proč v průvodu chybí tchýně?
Nemocná? Ta? - Běhá jak mladucha.
Má to kousek. Žije na Vsetíně.
Říká se tomu bipolární porucha.
Nevěřil na syna, na otce, na ducha,
a přesto nakonec do lavic v kostele
pozůstali usadí znavené prdele.

A už tančíme a zpíváme na karu.
V tom pajzlu jídla a pití je dost.
Po malém chlapci poslali chlebíčky na faru.
Prosím, jen hezké vzpomínky na minulost.
Doktoro Tyambo mlčte! Prosím už dost!
Iritabilní? Já? Jóžo! Ty krávo zavři tlamu!
Končí to rvačkou, když žiješ v sebeklamu.

Ach Stelo, tebe jsem miloval.
Bylo to dávno, už je to pryč.
Děti olizují striptérskou tyč.

Ze sbírky: Zohavia a Zubikila sjíždí Stvořidla 2021

6. Grafomanův úděl

Nutkání

Čekání

Naděje

Zklamání

Hloupé nápady

Litry kávy

Další kolo

Odmítnutí

Probdělé noci, prospané dny

Prázdný účet

Zaryté mlčení

Hluché telefony

Temné stíny, nápad shůry

Třepotání křídel můry

Básník jde spát opět k ránu

Nehodíte se nám do edičního plánu

7. Podobnost čistě náhodná

Květě jsem čórla žvejkačku.
Takovou malou, za kačku.
Neměla jsem na ni chuť,
ale švihla jsem ji. Bud', jak bud'.

V krámě jsem sekla pár rohlíků.
Ne z hladu, jen tak ze cviku.
Beztak mám na lepek alergii.
Ale stálo to za tu euforii.

Božce jsem šlohla popelníček.
Byl poskládanej z modrejch sklíček,
takovej akorát do kabelky.
Nekouřím. Skončil u mý telky.

Lízla jsem k němu do série
krabičku sirek z drogerie.
Pak jsem k nim ještě přihodila
pár věcí, co jsem otočila

na oslavě u prarodičů.
Na co jim bylo tolik klíčů?
Míše jsem čmajzla žlutou fixku,
Jájině štípla malou misku,

pár dalších věcí si přisvojila,
sebrala, vzala či odcizila.
Já už jsem prostě taková,
tak pardon. Marie Lišková

*Jakákoli podobnost s Mařenou Liškovou, zřejmě reálně doloženou kleptomankou,
která byla v roce 1712 v Chýnově u Tábora sřata mečem za to,
že nebohým vesničanům kradla prádlo ze šňůr, je čistě náhodná.*

8. Bipolární

V mánii jsem si změnil jméno
To staré bylo hrozně obyčejné a vůbec neznělo jako hvězdy
Vydáš se na měsíc se mnou?

V depresi jsem neslyšel tvůj křik
Ale nikdy mě nemůžeš obviňovat z toho, že bych se snad nesnažil
Vzal jsem tě na večeri

V mánii jsem hledal boha
Našel jsem ho v tramvaji číslo dvacet dva, byl nahý a mluvil sprostě
Řekl mi ať se s ním projedu

V depresi jsem chtěl psát knihu
Ale nedokázal jsem vydržet vzhůru dost dlouho na to, abych začal
Ztratil jsem klíč od knihovny

V mánii jsem rozbil skleněný stůl
Na lodi Racek, tam, kde smrdí řeka a voní cigaretové kouř
A labutě odlétaly samy

V depresi jsem sebral všechny léky
Jediná vzpomínka na domov a bakelitovou skříňku v koupelně
Vždycky tam byl Neurol

V mánii jsem tě miloval
V depresi jsi mě obvinila ze sexuálního obtěžování
V mánii jsem utekl
V depresi jsme se vzali
V mánii... ach můj bože, v mánii

V depresi jsem žil
A v mánii

9. Prosím odpověz

Včera jsem se nepoznala v zrcadle ...
A tak ti píšu,
tys mi vždycky uměl pomoci.

Poněkud mě to šokovalo -
jen obraz v splínu rozpítý
tam, kde jsem dříve byla já.
Nemáš to stejně teď i ty?

Prázdná samota děsí mě,
tak špatně se mi dýchá.
Pláču až hlas si vykřičím,
pokoj je plný ticha.

Prosím zavolej!

Vím, že se bojíš vzpomínat,
já se obávám zapomenout.
Moc dlouho se mnou nemluvíš,
mám tě uprosit na kolenou?

Je to už navždy, navždycky
nebo snad krátké prozatím?
Slíbím, udělám cokoliv
jen, když tě nikdy neztratím.

Stav se alespoň na chvíli!

Ta náhlá vnitřní prázdnota
mě sžírá čím dál více,
v hlavě tisíce otázek
a smutku plné plíce.

Co se to se mnou stalo jen?
Byls částí mojí duše?
Co ze mě zbylo bez tebe?
Proč chovám se tak prostoduše?

Prosím odpověz!

Už ani neumím psát poezii.

Tak jako dříve.

Nějak

se

ztrácím

v rýmu ...

Snad jen poslední otázka:

Lze se bát svého stínu?

10. Arachné a strach

Ve svatém stínu plamene
se ztrácí chvála z chrámů věží
a hynou duše ztracené,
pod kopcem v háji domek leží,
kde plátno přede Arachné,
drzost má v srdci, však strach ne.

Bohů že hoden její šat
se šeptá v lázních po svítání,
kterým se v slávě nesmí stát,
však v den svátku bez varování,
kdy s nití tančí Arachné,
cizí host závoj roztáhne.

Pod kápí ukryté rysy
se jeví nelidsky vznešené,
vidět vše, co bylo kdysi,
lze v hlubině očí Athéné,
sklonit se jí má Arachné,
však vrtí hlavou, řka: "Ach ne"

Přání pokořit bohyni
se zdá být výzvou vzrušující,
vždyť dcera Dia se nyní
snaží srovnat se smrtelnicí,
sen lepší být než Arachné,
to v touze je, však v silách ne.

Vzory dávných božských bitev
se živé hrůze podobají,
však žádný zmar ni krev
jen lásky lidí na okraji
všila do plátna Arachné,
čímž snad vítězství dosáhne.

Davu, ten zná, co je krása,
se líbí zářný výjev její,
jenž Athéné zášť rozdrásá

a mladé rty se neusmějí,
pouští je duše Arachné,
kde slunce šlehá a prach žhne.

Touhou po zatracení slepá,
že Cháron nečeká, netuší,
že má seznat bídu světa,
protože ni v smrti nejhlubší
pyšné Athéné posvátné
nesrazí pýchu – víckrát ne!

Nesčetné údy půlnoci
se hýbou jak člověk jediný
a černé tělíčko třesoucí,
v lesklém skle jezerní hladiny
svůj odraz shlédne Arachné,
odvaha pošla, však strach ne.

11. Luna

Noc objala zem
Luna Vesmírem plane
Zbloudilým stálicím krade třpyt.

S úpěním vlků
Koruny stromů zchvátí
K prameni stéká v řece, z níž chtěla pít.

Toužící, chtivá
Pod víčka se vkrádá
Šarlatovým štětcem kreslí tvář.

V odrazech zrcadel
Střepy touhy skládá
Rezaví v pění dní a mění se v prach.

12. Příšera od vedle

Relaxuji na pohovce,
manželka se zeptá sladce:
„Mohl bys mi miláčku
skočit koupit omáčku?“
Svoji ženu miluju,
proto hned přikyvuju.

Co ona však neví,
že se můj strach zjeví.
V bytě vedle je příšera,
ven chodí nejen za šera.
Musím kolem tiše projít,
odvaha mi nesmí dojít.

Zírám chvíli do kukátka,
pod tlakem jak pivní zátka.
Chodba zeje prázdnotou,
není to past náhodou?
Odhodlaně kliku stlačím,
pak na chodbu tělo vtlačím.

Už jsem skoro zavřel dveře,
stojí za to ta večere?
Náhle se ozvalo vrznutí,
zděšeně stojím bez hnutí.
Zaslechnu šouravý krok.
Třeštím oči, přijde šok.

Monstrum už o mně jistě ví,
mozek mi rychle napoví:
„Utíkej ven jak o život,
běž jen ponožkách a bez bot!“
Jako plachý jelen jsem prchal,
obuv jsem tam opravdu nechal.

Ponožky sněhem čvachtají,
v obchodě na zem matlají.
Prodavačka pokukuje,
kdo se jí tu potuluje.
Omáčku jsem našel hned,
zaplatil jsem a jdu zpět.

Chlad v nohách nepolevuje,
strach se opět projevuje.
Úzkostí se hrdlo stáhne,
už mě to zas k zemi táhne.
Do domu vstupuji ostražitě,
připraven k úprku okamžitě.

Tiše se chodbou plížím,
k hrůzným dveřím vzhlížím.
Netvora zatím neslyším,
tím zjištěním se potěším.
Pomalou jsem domů vstoupil,
obrovský klid mě prostoupil.

Jsem už v bytě a bezpečí,
břicho je klidné, bez křečí.
Náhle mě vyděsilo zjištění,
obluda přišla na pohoštění.
Manželčin hlas nese se síní,
sedí na gauči s mojí tchýní!

„Děkuji ti miláčku,
žeš mi dones omáčku.
Byla to jen záminka,
aby přišla maminka.“
Spiknutí mě překvapilo,
divže mě to nezabilo.

13. KAMÍNKY

V lese se procházím, radostí slzím.
Po roce lockdownu bosý tu stojím.
Zpěv ptáků v oblacích, kolkolem mír,
vůněmi naplněn ukousnu sýr.

Cestička k domovu známě se vine,
proč ksakru všude jsou šutry jak svině!
Očička kýčová odevšad civí,
sovičky, mrkvičky, proč na mě hledí?

Nesnáším dětinské upíří zoubky,
rádoby vtipné kamenné bobky.
Kytičky, mimoni, hesla a mandaly,
hromadu úzkosti do útrob nandaly.

Utíkám k domovu, srdce mi buší,
nesmírná úzkost svírá mi duši.
Nevolnost přichází u řeky Svatky,
kamínky zakryly sýrové zvratky.

Sám doma do stropu panicky civím,
malbičky kamenů kolkolem vidím.
Otravné jsou jak komár či muchy.
Trpím jak Výkřik Edvarda Muncha!

Napříště raději pěkně
pobudu v dlouhé karanténě.
Doma.

14. KDE JSTE?

Kde jste moje kámošky?

Čoko, čoko, čokošky?

Mandlová či klidně jiná,
ať už ke mně ruce vzpíná,

oříškovou na jazyku,
svíjet se ve slastném vzlyku,

hořký kousek ulomit,
tělo vášní ochromit,

zažít božský blahobyť
a pak klid.

Šťastna být
a klid.

Být.
Klid.

Bít.
Klid.

...

Kde jste moje kámošky?

15. Elegie za dívčí duši

1.

Ta moje fóbie,
ta mě jednou zabije,
říkali pěšáci pochodující
pod velením generála Strachu
a blázni s ptačími křídly.

Když se bojíš, víš, že žiješ,
hlásali mudrci, jejichž moudrost
vyprchala ještě předtím,
než promluvili.
Anebo nikdy žádnou neměli.

Všechny tyto řeči
mi připomínaly kruhy na vodě.
Ale jen do chvíle,
než zhaslo světlo
a vesnicí se rozlehlo vytí psů.

2.

Byla jsem dítě
se zlatou hvězdou na čele,
a tak jsem mohla vstoupit na místa,
která pro ostatní neexistovala.
Více kletba než požehnání.

Dětská důvěřivost a změna
psího hymnu v pronikavý žalozpěv
měly být dostatečným varováním.
Sotva rozkvetlé květiny
však před mrazem neuhnou.

Nevědí, že by měly.
Tvrdohlavě rostou dál
a přijímají jeho dary.
Přesýpací hodiny, lebku, housle
a dohořívající voskovou svíci.

3.

Z kukly, do které se ukrylo dítě,
vylezla žena schopná všeho.
Nespoutaná. Takové miluje.
Daroval mi krvavou čepel a řekl,
že to bude můj snubní prsten.

„Smím?“ vzal mě za ruku
a táhl mě přímo na parket.
Neměla jsem zájem o ten tanec,
o polibek ani o sňatek,
a tak jsem prchla do noci.
Jeho škodolibý smích
rozbil představu prchající Popelky.
Její střepy mě budou bolet
už napořád. Připomínka,
že všechno je tak krátké.

4.

Tančím po celé Evropě
a na znovushledání nijak nespěchám.
On shlíží z Orloje a vysmívá se všem,
kteří věří ve spasení
sebou samým.

Z vědomí, že nezemřu rukou strachu,
nýbrž vůlí jeho původce,
jsem si ukovala štít.
On čeká na poslední nádech,
který ve mně utopí touhu bojovat.

Oba víme, že ta slza
jednou skane, ale dnes to,
prosím pěkně – nebude!
Když mě však zradí kolena i zarputilost,
možná se z vraha stane spojenec.